

Наближається цикл Різдвяних свят. Кожна українська родина з нетерпінням чекає на святкові дні, ретельно готується... Але дуже часто ці приготування лише зовнішні: прикрасити оселю, приготувати смачну трапезу, в той час як потрібно приготувати душу до приходу новонародженого Христа. Та й свято багато християн переживають зовнішньо, не заглиблюючись у його зміст, у його значення для нашого життя. За ялинками, феєрверками, подарунками, що самі по собі не є поганими, губиться таємниця Божого вочленення. Свято перетворюється на нагоду відпочити, зустрітись з друзями, родичами, але не з Христом. Однак саме Ісус має бути на першому місці у всіх наших святкуваннях, лише тоді й всі інші їх елементи набирають змісту. Отож чергове «Слово» закликає своїх читачів застановитись: чи вміємо ми святкувати свята?

У вступній статті «Зроби собі ковчег (Бут 6,14). Сенс Дня Господнього» о. Мирон Бендик обґрунтовує потребу у неділі і свята бути у храмі на Божественній Літургії. Михайло Карпинець переконує читача, що свято ми маємо кожного дня, адже у церковному календарі кожен день присвячений тому чи іншому святому, які є нашими заступниками і покровителями перед Богом і до яких маємо щодня молитися («Свята буднього дня»). Особливості нашого літургійного року, найвизначніші свята, пости, загальниці представить Іван Іваненко у статті «Літургійний рік: Що? Як? Коли?». Василь Салій пропонує застановитись над сенсом святкування неділі («Ми не можемо жити без святкування Дня Господнього»). Відомо, що багато українських святкових звичаїв мають давнє, ще дохристиянське коріння. Про те, як вони вписались у нашу християнську традицію розповість Володимир Тухляк у статті «Народні звичаї вшанування християнських свят». Олег Шагала пригадує читачам українські традиції святкування Різдва та закликає плекати їх у наших родинах («Традиції святкування Різдва Христового»). Окрім релігійних свят наш народ має також низку державних і національних свят, активним учасником яких, як переконує Олег Вовк, має бути кожен практикуючий християнин («Християнський вимір відзначення державних свят»).

На гранях часу:

Про святкування свят на наших парохіях розповів у інтерв'ю нашому часопису парох Катедрального Собору Пресвятої Трійці м. Дрогобича о. Тарас Гарасимчук. Остап Черхавський застерігає читачів перед забобонністю у святкуванні релігійних свят («Вшанування свят: християнські традиції, чи поганські забобони?»). Як явище секуляризації позначилось на відзначенні християнських свят показує у своїй статті Євген Карпінєць («Свято наближається»). Володимир Литвин дає відповідь на запитання, чи допустимою є праця у святкові дні, і хто може працювати, не порушуючи заповіді про зберігання святкового дня («Святкові дні і праця»). Олег Цимбалюк представляє увазі читачів життєвий шлях пароха зі Стебника о. Петра Мекелити (1868-1947), який був замучений безбожним радянським режимом за вірність своїй Церкві і Богу («Хресний шлях о. Петра Мекелити»). У рубриці «Сторінками світової літератури» Андрій Нискогуз пропонує застановитись над повістю Чарльза Діккенса «Різдвяна пісня у прозі», а Ігор Бриндак простежує появу у історії кінематографу постаті Жанни д'Арк та коментує найцікавіші кінокартини про її життя та подвиги («Орлеанська діва в кінематографі»).

Подих скинії:

У рубриці «Святе Письмо» Іван Гавриляк демонструє, як Христос вказує на справжнє значення святкового дня, яке було спотворене старозавітними вчителями («Людина – для суботи, чи субота – для людини?»). Отець Ігор Цмоканич розповість про «Традицію паломництв на Святу Землю». Ендрю Квінлан у статті з «Літургіки» представляє багатство і глибину церковної гімнографії та аналізує причини її непопулярності у нашому народі («Поет і пророк»). Отець Олег Чупа порівнює щоденну участь у Літургії з можливістю здійснити «мандрівку» на Святу Землю у останні дні життя нашого Спасителя («Безцінний квиток на Святу Землю»).

Семінарія:

Вже традиційно читачам пропонуються віршовані твори семінарійних поетів, хроніка семінарійного життя та призовий кросворд.